

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 365/2021-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Evou Braxatorisovou, Trenčianska 17, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 265/2018-88 z 27. marca 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. augusta 2019 mailom a 14. augusta 2019 písomne domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vyjadriť sa ku všetkým dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Napadnutý rozsudok krajského súdu navrhuje zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a požaduje priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozsudku krajského súdu a pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) vyplýva, že okresný súd ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 44 C 11/2017-39 z 25. júna 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uložil sťažovateľovi ako žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 70,70 eur do troch dní od jeho právoplatnosti, a zároveň povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania.

3. V predmetnom spore sa žalobca domáhal žalobou podanou 25. januára 2017 zaplata sumy cestovného a prirážky k cestovnému z dôvodu, že sťažovateľ sa 26. januára 2016 počas jazdy

v hromadnom dopravnom prostriedku žalobcu nepreukázal platným cestovným lístkom ani predplatným časovým kupónom.

4. Okresný súd vydal 18. apríla 2017 platobný rozkaz, proti ktorému sťažovateľ podal odpor, v ktorom navrhol vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky stanovenej v prepravnom poriadku žalobcu (čo sa týka limitácie možnosti dodatočného preukázania cestovného dokladu v lehote 30 dní a výšky sankcie – stonásobku cestovného, aj v prípade, že cestujúci má predplatené cestovné, ale sa ním v čase kontroly nevie preukázať), a vzhľadom na to bolo nariadené pojednávanie. Ešte pred jeho uskutočnením 20. decembra 2017 žalobca postúpil pohľadávku na postupníka a ten 16. apríla 2018 oznámil postúpenie pohľadávky sťažovateľovi.

5. Na pojednávaní konanom 2. mája 2018 neboli splnené podmienky pre vyhlásenie rozsudku, termín bol preto odročený na 25. jún 2018, na ktorom okresný súd oboznámil tieto listinné dôkazy: hlásenie o porušení tarifných a prepravných podmienok z 26. januára 2016, výzva žalobcu na zaplatenie spolu s pokusom o zmier zo 7. marca 2016, odpor sťažovateľa doručený súdu 3. mája 2017 s prílohami, potvrdenie o zakúpení predplatného cestovného lístka zo 17. januára 2016, kópia predplatného cestovného lístka v podobe čipovej karty a vyjadrenie žalobcu z 1. augusta 2017. Po vyhlásení sťažovateľa, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania, bolo dokazovanie skončené a okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

6. Vzhľadom na to, že sťažovateľ nepovažoval sankciu za primeranú, pretože cestovné mal v čase kontroly uhradené vo forme predplateného cestovného (tzv. električky, ktorú však nemal pri sebe) a v rámci konania pred okresným súdom túto skutočnosť preukázal a navyše žalobca ju vo svojom vyjadrení nepoprel, podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že ho v celom rozsahu potvrdil a nepriznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Napadnutý rozsudok nadobudol právoplatnosť 4. júna 2019.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ, majúc za to, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) krajský súd v rámci odvolacieho konania ním tvrdené vady prvoinštančného konania neodstránil a poukazuje pritom na svoje odvolanie, v ktorom žiadal doplniť rozsudok o zamietajúcu časť vo veci neprijateľnosti zmluvných podmienok a súčasne žalobu zamietnuť,

b) okresný súd vôbec nerozhodol o jeho návrhu na vyhlásenie neprijateľnosti zmluvných podmienok (pozri bod 4) a nevyjadril sa ani k jeho námietkam vo vzťahu k trovám konania,

c) o svojich právach ako spotrebiteľa a účastníka v konaní nebol poučený, čo malo za následok neskoré uplatnenie obrany, a tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, súčasne súd ani pri prvom úkone, ani neskôr nezaslal sťažovateľovi prílohy k žalobe,

d) za vady konania považuje sťažovateľ dokazovanie, keď rozhodujúce dôkazy – prepravný poriadok vôbec neboli súčasťou spisu a vykonané a sťažovateľovi neboli doručované ani ostatné dôkazy predložené žalobcom; v tejto súvislosti namieta, že súd prvého stupňa „sa žiadnym spôsobom nevyjadril k judikatúrou podloženej žiadosti o krátenie trov konania z dôvodu

ich neúčelnosti“ a že žalovaný (správne má byť žalobca, pozn.) nie je v konaní aktívne legitimovaný, keďže svoju pohľadávku počas konania postúpil,

e) krajský súd sa vôbec nevyjadril k otázke trov konania, rovnako sa nevyjadril k absencii zákonného poučenia účastníka ako spotrebiteľa a k tvrdenému nedoručovaniu podaní, a tieto odvolacie námietky v konaní ignoroval, preto považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za nedostatočne odôvodnené a postup krajského súdu za ústavnoprávne neudržateľný,

f) krajský súd postupoval svojvoľne, keď sa zaoberal výlučne námietkou nesprávneho posúdenia prepravných podmienok z hľadiska ich neprijateľnosti a vadami dokazovania tak, že takýto dôkaz sťažovateľ nenavrhol,

g) napadnutý rozsudok nie je riadne odôvodnený, pretože sa súd niektorými námietkami nezaoberal vôbec alebo v prípade sťažovateľom tvrdenej neprijateľnosti zmluvných podmienok ich súd vyhodnotil spôsobom, ktorý odporuje účelu a zmyslu právnej úpravy, t. j. arbitrárne,

h) odvolací súd zle vyhodnotil prípustnosť sudcovskej koncentrácie konania, o ktorej nebol sťažovateľ riadne poučený, a rovnako tak súdy zle vyhodnotili výšku sankcie, ktorá je podľa sťažovateľa neprimeraná,

i) odvolací súd nevykonal test proporcionality vo vzťahu k povinnosti preukázať existenciu predplatného v lehote 30 dní.

8. Sťažovateľ s napadnutým rozsudkom nesúhlasí a keďže vzhľadom na výšku plnenia nie je v tejto veci prípustné dovolanie, obrátil sa priamo na ústavný súd, aby „*napravil pochybenie odvolacieho súdu, ktoré má širšie celospoločenské dôsledky*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3.1 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2021 do 31. decembra 2021 prerokovaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.

10. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 47 charty) a základného práva vyjadriť sa ku všetkým dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy) rozsudkom krajského súdu, ktorým bolo potvrdené prvoinštančné rozhodnutie, ktorým bola sťažovateľovi ako žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi predmetnú pohľadávku.

11. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu vyplývajúca z § 124 zákona o ústavnom súde vzhľadom na dátum jeho právoplatnosti (4. júna 2019) zachovaná, keďže koniec uvedenej lehoty pripadol na deň pracovného pokoja a ústavná sťažnosť bola doručená mailom najbližší pracovný

deň (5. augusta 2019) a v lehote desiatich dní doplnená písomne v súlade s § 40 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd v prvom rade s poukazom na čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z tohto princípu vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

14. Podľa § 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

15. Ak zákon podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04). Sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí [čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súde podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

16. Ústavný súd hodnotí, že nosný dôvod podanej ústavnej sťažnosti (nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku) v zásade zodpovedá dôvodom dovolania (mimoriadneho opravného prostriedku) podľa § 420 písm. f) CSP, o ktorom rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa v tomto rozsahu teda predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy.

17. Najvyšší súd už judikoval: *„Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká*

nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti)“ [uznesenie najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017].

18. Aj ústavný súd k prípustnosti dovolania judikoval (napr. IV. ÚS 314/2020), že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Vo vzťahu k predmetnému dovolaciemu dôvodu neobstojí ani argumentácia sťažovateľa, že dovolanie vzhľadom na výšku plnenia podať nemohol (bod 8), keďže z § 422 ods. 1 CSP je zrejmé, že majetkový cenzus sa viaže k neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, nie § 420 písm. f) CSP.

19. S ohľadom na citovanú judikatúru tak ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu bol prípustný mimoriadny opravný prostriedok, dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP, ktorý sťažovateľ hoci možnosť podať dovolanie mal, túto nevyužil. Právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal teda najvyšší súd v rámci dovolacieho konania. Vzhľadom na uvedené prichádzalo by do úvahy odmietnutie tejto ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnej.

20. Napriek už uvedeným skutočnostiam však ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti zohľadnil materiálny prístup k ochrane sťažovateľových práv a napadnutý rozsudok krajského súdu podrobil tzv. kvázimeritórnemu prieskumu (obdobne I. ÚS 156/2021).

21. Ústavný súd sa podrobne oboznámil s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu, ale aj s rozsudkom okresného súdu, ktoré svojím rozhodnutím krajský súd ako súd odvolací potvrdil, a skúmal, či obstoja námietky sťažovateľa o svojvoľnosti postupu a o arbitrárnosti záverov krajského súdu v súvislosti s tým, že odôvodnenie jeho rozhodnutia je nedostatočné a nepresvedčivé.

22. Pokiaľ ide o námietku v súvislosti s neprijateľnosťou zmluvných podmienok, krajský súd v odôvodnení rozsudku (v bode 8) dostatočne zrozumiteľne vysvetlil, že povinnosť úhrady cestovného a prirážky k cestovnému je stanovená priamo zákonom (nie prepravným poriadkom žalobcu) a vzťahuje sa aj na cestujúcich, ktorí síce predplatené cestovné majú uhradené, ale sa v čase kontroly oprávnenej osobe nepreukázali platným prepravným dokladom. Rovnako tak pokiaľ ide o výšku vymáhanej prirážky cestovného, aj táto je stanovená priamo zákonom, takže súd nebol oprávnený posudzovať jej primeranosť.

23. K sťažovateľovej námietke, že predplatené cestovné mal v čase kontroly uhradené a žalobca si to mohol overiť, je potrebné uviesť, ako to uviedol už okresný súd vo svojom rozsudku (v bode 19), že žalobca o tejto skutočnosti nebol sťažovateľom informovaný ani pri kontrole, ani v dodatočnej lehote 30 dní a ani neskôr až do podania žaloby na súd, pričom medzi stranami prebehol aj pokus o zmier, takže sťažovateľ mal dostatočný priestor na túto skutočnosť poukázať.

Navyše, ako to vyplýva aj z napadnutého rozsudku, sťažovateľ bol zaviazaný uhradiť prirážku k cestovnému za to, že sa nepreukázal platným prepravným dokladom, nie že ho nemal vôbec uhradený.

24. V súvislosti s tvrdením sťažovateľa, že nebol poučený o jeho právach ako spotrebiteľa, ústavný súd uvádza, že preverením tejto skutočnosti priamo v spise okresného súdu bolo zistené, že okresný súd na základe pokynu vyššieho súdneho úradníka zo 6. októbra 2017 zaslal sťažovateľovi vyjadrenie žalobcu k odporu z 1. augusta 2017 (č. l. 23) a „Všeobecné poučenie spotrebiteľa“, ktoré bolo prílohou elektronického podania (č. l. 27) z 30. novembra 2017 zaslaného sťažovateľovi do jeho elektronickej schránky, čo potvrdzuje doručka z toho istého dňa (č. l. 28).

25. Z predmetného spisu okresného súdu ďalej ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa nevyjadril k vyjadreniu žalobcu, ktoré mu bolo 30. novembra 2017 elektronicky zaslané súčasne s poučením.

26. Vzhľadom na uvedené neobstojí predmetné tvrdenie sťažovateľa a aj túto námietku považuje ústavný súd za neopodstatnenú.

27. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že prepravný poriadok žalobcu ako rozhodujúci dôkaz vôbec nebol súčasťou spisu, ústavný súd poukazuje na obsah podania sťažovateľa z 2. mája 2017 (odpor proti platobnému rozkazu na č. l. 8), v ktorom deklaruje, že *„vzhľadom na skutočnosť, že všetky rozhodujúce prílohy mám k dispozícii (hlásenie revízora, pokus o zmier), resp. sú všeobecne dostupné (jednotlivé zmluvné podmienky), nenamietam odňatie možnosti konať pred súdom a porušenie práva na spravodlivý súdny proces“*.

28. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Vzhľadom na to, keďže sťažovateľ vyhlásil, že má zmluvné podmienky žalobcu k dispozícii a spornosť ich obsahu nenamietal, nebolo potrebné ich v konaní dokazovať a ani v tomto smere nemožno hovoriť o pochybení súdu.

29. Aj vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa nevysporiadania sa s jeho návrhom, v ktorom žiadal doplniť prvoinštančný rozsudok o zamietajúcu časť vo veci neprijateľnosti zmluvných podmienok, krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku (v bode 10) výstižne a ústavne konformným spôsobom vyargumentoval záver, prečo považoval závery okresného súdu za jasné a presvedčivé.

30. K námietkám sťažovateľa týkajúcim sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku (trovy, nedoručovanie podaní a absentujúce poučenie, pozn.) ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). A pokiaľ ide o otázku koncentrácie konania, krajský súd ju v odôvodnení rozsudku (v bode 9) podľa názoru ústavného súdu zrozumiteľne zodpovedal.

31. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd vyhodnotil nosné námietky sťažovateľa, že napadnutý rozsudok krajského súdu je arbitrárny a nedostatočne odôvodnený, z ústavnoprávneho hľadiska ako zjavne neopodstatnené. Ústavný súd preskúmaním veci nezistil, že by výklad a závery

krajského súdu v napadnutom rozsudku boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa stotožnil s názorom prvoinštančného súdu, že žaloba bola podaná dôvodne a procesná obrana sťažovateľa bola vyhodnotená ako nedôvodná, a preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

32. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porovnaj napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

33. Závery, ku ktorým všeobecný súd dospel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

34. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a obsahom namietaných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 6. septembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu